

Sygn. akt III KK 389/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Marta Brylińska

w sprawie **A. S. i P. S.**

skazanych za czyn z art. 158 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 grudnia 2020 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji wniesionych – na niekorzyść – przez prokuratora i pełnomocnika
oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 9 kwietnia 2019r., sygn. akt XI Ka (...),
uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 19 października 2018r., sygn.
akt VII K (...) i umarzającego postępowanie

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego
rozpoznania Sądowi Okręgowemu w L. w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 19 października 2018r. w sprawie VII K
(...) oskarżeni **A. S. i P. S.** zostali uznani za winnych tego, że:

- w dniu 6 maja 2013 r. przy ulicy Ż. w B., działając wspólnie i w porozumieniu wzięli udział w pobiciu A. L., narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo wystąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., co stanowi występki z art. 158 § 1 k.k.

Za tak opisany i zakwalifikowany czyn wymierzono im kary po 8 miesięcy pozbawienia wolności, których wykonanie zawieszono na okresy próby wynoszące po roku. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono od każdego z nich na rzecz pokrzywdzonego zadośćuczynienie w kwocie po 1000 zł.

Wyrok zaskarżony został apelacjami oskarżonych, w których podniesiono zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych i obraży prawa procesowego, które winny skutkować, zdaniem skarżących, uniewinnieniem oskarżonych od postawionego im zarzutu.

Apelację złożył również pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, w której zakwestionował wysokość wymierzonych kar i zasądzzonego zadośćuczynienia.

Wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2019r. (sygn. akt XI (...)) Sąd Okręgowy w L. na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok i postępowanie karne wobec A. S. i P. S. umorzył.

Orzeczenie to zaskarżone zostało kasacjami Prokuratury Rejonowej w B. i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

W obu skargach podniesiono zarzuty:

- rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia prawa materialnego, a mianowicie art. 101 § 1 pkt 4 k.k. w zw. z art. 102 k.k. polegającego na błędnym przyjęciu, że nastąpiło przedawnienie karalności czynu z art. 158 § 1 k.k. przypisanego oskarżonym, zaistniałego w dniu 6 maja 2013r., z uwagi na upływ 15 lat od jego popełnienia, podczas gdy prawidłowe wyliczenia matematyczne wskazują, że termin przedawnienia nastąpi w dniu 7 maja 2028 r.

Podnosząc powyższe obaj skarżący wniesli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w L. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Obie kasacje są oczywiście zasadne w stopniu wymaganym przez art. 535 § 5 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 5 października 2019 r. (zmienionym

przez art. 1 pkt 93 ustawy z dnia 19 lipca 2019r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. z 2019 r., poz. 1694).

Sąd Okręgowy, co wynika z uzasadnienia jego uzasadnienia, prawidłowo ustalił, że zgodnie z dyspozycją art. 101 § 1 pkt 4 k.k. przedawnienie karalności czynu zakwalifikowanego z art. 158 § 1 k.k. (występek zagrożony karą do 3 lat pozbawienia wolności) nastąpi po 5 latach od jego popełnienia. Słusznie też przyjęto, że termin ten, na podstawie art. 102 k.k. wydłużony został o kolejnych 10 lat skoro w czasie biegu terminu wskazanego w art. 101 § 1 pkt 4 k.k. wszczęto postępowanie w sprawie (w niniejszej sprawie postępowanie przeciwko osobom oskarżonych wszczęto w dniu 9 maja 2013 r. – k. 10 i 16).

Z niezrozumiałych natomiast przyczyn, Sąd Odwoławczy przyjął, że ów wskazany powyżej 15-letni termin przedawnienia upłynął w niniejszej sprawie w dniu 7 maja 2018 r.

Skoro bowiem czyn przypisany oskarżonym popełniony został w dniu 6 maja 2013r. to przedawnienie jego karalności, zgodnie z przedstawionym wyżej wyliczeniem, nastąpi dopiero w dniu 6 maja 2028r.

W tej sytuacji nie było jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że w niniejszej sprawie zaistniała bezwzględna przesłanka odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. Przepisy te zastosowane zostały przez Sąd Okręgowy bezpodstawnie.

Mając na uwadze zasadność zarzutów podniesionych w obu kasacjach Sąd Najwyższy orzekł o uchyleniu zaskarżonego wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w L. w postępowaniu odwoławczym.

W ponowionym postępowaniu Sąd Odwoławczy winien mieć na uwadze poczynione przez Sąd Najwyższy powyżej uwagi, dokonać ponownych ustaleń co do ewentualnego przedawnienia karalności przypisanych oskarżonym czynów oraz rozpoznać wniesione w sprawie apelacje.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.